

Neyi Göremiyoruz?-9

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Allah'ı, ahireti ve sevabı uman Müslümanlar olarak çözmemiz gereken sorunlarımızdan biri de Allah'ın Kur'an'ındaki ayetlerini ve Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in hadis-i şeriflerini onların murat ettiği şekilde anlamamız meselesidir.

Biz bir hadis-i şerifi sadece oruç tutmayı emrediyor diye anlıyorsak, sadece Ebu Cehil'i kınıyor diye anlıyorsak ve bu anlayışımız o ayet-hadisten farklı anlamlar da çıkarmamızı gerektirdiği hâlde bunu beceremiyorsak en iyi ifadeyle, elimizdeki nimeti değerlendirememektir bu.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sadece ahlakla ilgili mübarek sözlerini esas alsak bu konuda, bu bile bizi üzücü bir sonuca götürür. Mesela Efendimiz aleyhisselamın meşhur hadis-i şerifi, küçük yaşlardan itibaren öğretilir ve camilerde de dinleriz: "Ben güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim." Bu hadis-i şerifi Müslümanlar olarak biz, Peygamber Efendimiz'in ahlakı tamamlamak için gönderildiği dolayısıyla da çok büyük bir peygamber olduğu şeklinde anladıysak bu çok kısır ve nimetin kıymetini bilmemek diye yorumlanacak bir anlayıştır.

Neden? Peygamber'imiz aleyhisselamın güzel ahlakı tamamlamak için gönderildiği ve bizim de ona iman ettiğimizi birlikte düşündüğümüz ve onun tamamlamak için gönderildiği şey bizde eksik olduğu sürece bizim ahlak sorunumuz var demektir. Ahlak sorunumuz olduğu sürece Peygamber Efendimiz'in tamamlamak istediği şey bizde eksik demektir. Müslümanlığımız ve 'Muhammedun Resûlullah' deyişimiz tahakkuk etmiyor demektir...

Bu hadisten -en azından- bunu anlamadığımız zaman sonuç olarak bakıyoruz ki yüzlerce ayet ve hadis bilip cami kürsülerinden kullandığımız hâlde Müslümanlığımızın bereketini hissedemiyoruz. Ebu Leheb'le ilgili sureyi okuyoruz, bunu Ebu Leheb'in lanetlendiği mesaj olarak görüyoruz; doğru. Ama Ebu Leheb'in malı ve menfaati dolayısıyla o hâlde geldiğini söyleyen ayetten, (مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ) insan olarak bizim de para yüzünden Ebu Lehebleşebileceğimizi anlayamıyoruz.

Ebu Leheb nasılsa yanımızda değil ve onu şu anda protesto edemeyiz; dolayısıyla bu ayet ve sure bir kenarda duruyor şimdilik... diye anlıyoruz. Hâlbuki **Allah Teâlâ, 'bir kenarda duracak' hiçbir ayet indirmemiştir. Ayetler Müslüman'ın beyninde aktif hâlde durması içindir. Ebu Leheb gitti ama Ebu Leheb olmak ölmedi. Ebu Leheb olmak, bir kanser olarak Müslümanlar'ın içinde daima var olabilir.**

Örnekleri çoğaltabiliriz ama netice olarak; bir ayet-i kerime/hadis-i şerifi yalnızca yüzeysel olarak anlayıp daralttığımız zaman anlaşılması gereken belki de onlarca başlığı köreltmış olduğumuzu bilmeliyiz. Bu da Müslümanlığımıza ve günlük hayatımızı İslamîleştirmeye ciddi şekilde yansıyor. Nerde kaldı ki hafız olduğu ve insanlara vaaz ettiği hâlde sıradan insanlardan dahi görülmeyecek tavırların sergilenebiliyor olması birtakım bilgili kimseler tarafından, dinimizi özümseyemediğimizi gösterir.

Yemek, mesela pırasa yiyoruz. Çiğnemeyi beceremediğimiz veya midemizdeki bir sorundan dolayı tam hazmetmeden bağırsaklardan dışarı çıkardığımız zaman, pırasadan oluşacak menfaat ve bedenine alması gereken şeyler gerçekleşmemiş, sadece karnımız şişmiştir. Biz midemizi bir gün o pırasayla meşgul ettik ama o sebze vermesi gereken vitamini veremedi.

Lâ teşbih ve lâ temsil, Müslüman'ın dinine ait mukaddesatı yüzeysel anlaması, alınacak üç-beş ders gerektiği hâlde bir ders alması da gününü onunla doldurması ve edindiği bilgilerin depolama bölümüne gitmesiyle unutulmasına benzer. Bu sebeple hadis-i şerifleri dinlerken anlamamız gerekenlerin neler olduğuna yorulmamız lazım.

Tabii ki bu, evden işe gidip gelen 'sıradan Müslüman'dan önce, hadis okuyan ve insanlara tebliğ yapan hoca efendilerin görevidir.

Sevban radiyallahu anhin rivayet ettiği ve Ebu Davud (4297) ile Ahmed bin Hanbel'in Müsned'inde (8713) geçen bir hadis-i şerif okuyacağız.

Diyelim ki bu hadisten on başlık çıkaracağız; bu demek değildir ki bu hadisten on şey anlaşılabilir yalnızca. Şunu dememiz lazım: Biz şimdi bu hadisten on şey anladık.

Çünkü Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem hadisi şerifleri birer mucizedir. Cevamiu'l-kelimidir (her şeyi derli toplu söyleyen) o. İnsanlık yarın başka şeylerle yüzleşir ve o zamanki insanlar bambaşka anlamlar çıkarabilir bu hadisten. Kur'an'ımız da böyledir. Her tefsir yazan âlim, yeni bir şeyler keşfettiği için yazar tefsirini. Bu durum Kur'an'ın azametini gösterir. Her gelen nesil, Kur'an'ı kuşattığını zannediyor ama bir sonraki gelen nesil, öncekilerden değişik füyuzat ile geliyor.

Çünkü Resûlullah aleyhisselam, 2015 yılının peygamberi değildir, bütün zamanların peygamberidir. Onun sözlerinden bütün zamanlar için yeterli ve geçerli mesajlar çıkacaktır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "Yakında milletler, yiyicilerin çanağın etrafında toplandığı gibi size karşı birleşeceklerdir." Bir kişi dedi ki: "Biz o gün sayıca az mı olacağız?" Buyurdu ki: "Hayır. O gün siz çok olacaksınız. Fakat selin sürüklediği çer çöp gibi dağınık olacaksınız. Allah, düşmanlarınızın kalbinden sizden korkmayı çıkaracak ve kalbinize vehn atacak."

Bir kişi "vehn nedir?" diye sordu.

Şöyle cevap verdi: "Dünyayı sevmek, ölümü kerih görmektir."

Demek ki vehn, o zaman bilinmeyen bir kelimeymiş. Ölümü hoş görmek zaten olmaz ama bunun başka manası var. Müslüman, dünyada kalmak istediği için ölümden hoşlanmazsa bu başka şey, ahiretin endişesinden dolayı ölümü istemezse bu başka bir şeydir. Ebu Bekir radiyallahu anh da ölümden korktu; hiçbir Allah dostu, "neredesin ey ölüm, ey şeb-i arus..." demedi. Düğün gecesi filan değildir ölüm.

Ama eğer dünyada kalmak içinse bu korku, bir tercih anlamına gelir. Allah'ın cennetini değil dünyanın bahçelerini tercih ettiğini gösterir. İşte ölümü kerih görmekten maksat budur.

Aşağıdan yukarı doğru okuduğumuzda ne kadar muhteşem bir hadis-i şerifle karşı karşıya olduğumuzu anlarız: Dünyayı sevip ölümü kerih gördüğünüzde Allah size vehn hastalığı vermiş olur. Vehn hastalığı da sizin düşmanlarınızın gözünde beş para etmemeniz, selin önündeki çöpler gibi olmanız demektir. Kalabalık da olsanız ürkütmeyecek, işe yaramayacaksınız. Bu yüzden de milletler sizi parçalamak için birleşecekler.

Şimdi bu hadisten Peygamber'imiz aleyhisselamı, mucizelerini, ümmetimizi ve geleceğimizi anlamaya çalışalım:

- 1- “Yakında milletler, size karşı birleşecekler.” Demek ki bu durum, Resûlullah aleyhisselamın zamanında olmayacak. Ashab-ı kiram zamanında da olmadı, olmayacaktı. Neden?
Çünkü son cümle, dünya sevgisine işaret ediyor. Milletlerin bize karşı birleşmeleri, dünyayı sevmemizden dolayı başımıza gelecek. Resûlullah aleyhisselam ve ashabi dünyayı hiç sevdiler mi? Hayır. Öyleyse bu hastalık onlarla ilgili değildir.
Yakın ile kastedilenin ne kadar olduğunu ise bilemeyiz. Ne zaman ümmeti dünyayı cennet zannederse o zamandır. **Moğollar Bağdat’a, Haçlılar Kudüs’e geldikleri zaman Abbasîler dünyayı cennet zannetmişlerdi. Anadolu’yu İngilizler-Fransızlar-İtalyanlar-Yunanlar işgal ettikleri zaman İstanbul’da zenginler süt banyosu yapıyorlardı. Müslümanlar Kuzey Afrika’da açlıktan ölümler tonlarca altın suyu kullanılıp Dolmabahçe Sarayı yapılıyordu. Ümmet-i Muhammed, dünyayı sevdiğini gösterince Allah da düşmanların kalbinden korkuyu aldı, iki asır boyunca yönettiğimiz Yunan bile işgale geldi bizi.**
Bu durum, Resûlullah aleyhisselamın pratik mucizelerinden biridir.
- 2- Ümmetin ufuklarını da görerek konuşmuştur Resûlullah aleyhisselam. O anda namaz kılmayı, orucu, aileyi de öğretmiş; bu hadisten görüyoruz ki ümmetin yarınları hakkında da düşünmüş ve uyarılarda bulunmuş, tedbirler tavsiye etmiştir.
Ama bunun bir de diğer yüzü var: Resûlullah’ın vekili durumundaki âlimler-hocalar-müftüler, konuşma planlarını bir ‘emeklilik’le sınırlandıramazlar. Ümmetin derin ufuklarını düşünüp konuşan Peygamber’in âlimleri, ümmetin geleceğini de hesap ederek âlimlik ve hocalık yapar, kitap yazarlar. Günübürlük bir Peygamber’in yoktu ki günübürlük ilim politikan olsun.
- 3- İfadesinde “çer çöp gibi değersiz hâle geleceksiniz” buyuruyor Efendimiz. Fitneler çıkacak, onlar bölünmeyi getirecek, bu da beraberinde Müslümanlar’ın güçlenmek için Allah’tan yardım alamamalarına sebep olacak. Bedir’de ashab-ı kiramı destekledi Allah, çünkü tektiler. Bölünüp firkalara ayrıldıkları zaman Allah’ın yardımını gelmeyecekti.
Ama afet burada değil.
Allah’tan yardım alamayıp dolayısıyla da büyüyemeyince Müslümanlar, kâfirlerin kullandığı dünyevî metotlara dayanacaklar bu sefer. Dünyadan bulmaya çalışacaklar Allah’tan bulamadıklarını. Ümmet olsalar Allah yardım indirecek ve uyurken dahi zafere erdirecekti belki onları. Ümmet olma karakteri kaybolup vakıflara-cemaatlere-gruplara bölündükleri zaman ise Allah’ın kanununda cemaat ve ümmet olana yardım verilmesi olduğu için, o karakteri kaybedenler eriyip gitmemek için destek niyetine başka bir şeye dayanacaklar. O başka şey, dünya ve dünyalıklar olacak –belki de demokrasi... Allah’ın yardımını yerine basının gücüne.
Dünyaya sarılmak, camiye hiç gitmeyip hep villalarda oturmak anlamında değil sadece. Bu da söz konusu elbette ama dünyaya ve dünyevî yöntemlere bel bağlayıp genişleme ve ayakta kalma heyecanı taşımak anlamıdır esas olan.
- 4- Efendimiz aleyhisselam net bir şekilde vurgulamıştır ki küfür tek millettir. Bazı kâfirlerin böyle yapacağını buyurmuyor, bütün milletlerin birleşeceğini söylüyor.
Dolayısıyla Müslümanlar’ın bu hadisten anladığı şeyin ‘biz ve kâfirler’ olarak iki kutbun varlığı olması gerekiyor.
Bir önceki maddede müminlerin bir arada durmasına işaret edildiğini tespit etmiştik. Bu maddede de diyoruz ki kâfirler, Müslümanlar’a karşı birleşeceklerdir.
Esasen Kur’an’ımızın bize öğrettiği şeylerden biri de kâfirlerin asla tek millet olup birleşemeyecekleridir. Çünkü onların çöplüğü dünyadır ve dünyada imkânlar da sınırlı olduğundan, sınırlı imkânların sınırsız tamah sahiplerine bölüştürülmesi kesinlikle kavgaya yol açar. Avrupa’da iç savaşlar yüz yıllarca sürmüştür.

Çünkü yüz ayakkabıyı yüz elli kişinin bölüşmesi biraz imhaya ve savunmaya yol açar.

Kâfirler, bu dünyadan başka bir emelleri olmadığı için aslında bir arada duramazlar. Çünkü ekonomik imkân-menfaatler sınırlıdır dünyada. Depolarca altını yok kimsenin. Sınırlı şeyler paylaşılacağından, bir aradalık kâfirlerce mümkün değildir.

Ancak Müslüman-lık karşı cephelerinde durduğu zaman zayıf bir kuzu olarak, otomatik birleşirler. Çünkü eksik elli ayakkabıyı Müslüman'dan alma planı yaparlar.

- 5- Efendimiz aleyhisselam, yemek yiyen aç insanların bir sofraya yığılmış şeklini mecazî olarak önümüze koyuyor. O pozisyonu ümmet-i Muhammed'in üzerine çullanılması olarak tarif ediyor Peygamber'imiz. Buradan çıkan derin mana şudur: Aç insanın gözünde sofraya tüter; demek ki kâfirlerin gözünde de daima Müslüman'ı yemek tütüyordur. Kâfir eğer korkarsa Müslüman'a zarar vermez. İnsan hakları, Birleşmiş Milletler kararları... kızıl yalandır bunlar. Kâfir ne bilir ki hak nedir. Şu kadar ki, kurtlar kuzuyu paylaşırken kural koymuş olabilirler kendi aralarında. Avrupalı'nın 'insan hakları' dediği şey kurt kuralından ibarettir. Göçmen alacaksa da kullanabileceği göçmeni alır.
- 6- Yalnızca bu hadis-i şerif dahi Efendimiz aleyhisselamın mucize konuştuğunu belgelemek için yeter. Çünkü Resûlullah aleyhisselam bu sözünü, Medine'de devlet başkanı olduğu günlerde söylemişti. Hâlbuki bizim bildiğimiz profildeki devlet adamları, iktidar koltuğuna oturduklarında bol keseden vaatte bulunur, geleceği iyi şeylerle parlatırlar. Peygamber Efendimiz aleyhisselam ise bu sözlerini Medine'de devletini kurduğu günlerde söyleyebilmiştir. "Bakın ne güzel günler yaşıyoruz, siz hep namaz kılın ki Allah da yardım etsin size" dememiştir.
- 7- Ashab-ı kiram bu hadis-i şerifi Efendimiz aleyhisselamdan dinlediler ve hemen gereke sordular. Ne Peygamber'imiz tersledi onları ne de onlar sormaktan kaçındılar, çünkü esneyerek dinlemiyorlardı; öğrenmek ve amel etmek için dinliyorlardı. Efendimiz de sorma gayelerini bildiği için onları aydınlattı.
- 8- Sahabe-i kiram, hadis-i şerifte bahsedilen günde sayıca çok olacaklarını öğreniyorlar ama bu çokluğun çer çöp gibi de olduğunu duyuyorlar. Buradan da hem Kur'an'ımızın hem bu hadisimizin teyit ettiği bir kanun çıkıyor: Ümmet-i Muhammed, sayıcı bir ümmet değildir ve sayıya takılmaz. Bizde %51 yok, hak ve şeriat vardır. Hadisin asıl vurgularından biri budur. Çünkü Müslümanlar Allah'tan bulamayacakları yardımı dünyevî araç gereçlerden bulmaya çalışacaklar, dediğimiz gibi, dünyevîleşmenin en önemli işaretlerinden biri de "biz 51 kişiyiz, siz 49'sunuz; dolayısıyla başkan bizden olmalı" mantığı; yani demokrasi ve çoğulculuktur. Dine ve Allah'ın yardımına uyarlandığında da çoğulculuk anlayışı bir hiçtir. Hiçbir peygamber, Yunus aleyhisselam hariç, ümmetiyle toplumunun çoğunluğunu oluşturmamıştır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Veda Hutbesi'ni irat ettiği topluluk da Arap âleminin tamamı değildi. Ümmetimiz rakama değil takvaya takılır. Matematiksel değerlerden ötede Allah'a kulluk yatırımı önemlidir ve bu karakterini kaybetmesi, ahiret mantıklı olmaktan çok dünya mantıklı olmakla başlar.

Bu konu üzerinde iki ayeti örnek almamız lazım.

Birincisi Al-i İmran suresinin 123. ayetidir: **وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ** "Allah size Bedir'de yardım etti, hâlbuki siz azıkcıktınız."

İkincisi Tevbe suresinin 25. ayetidir: **وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا** "Huneyn savaşı gününde kalabalığınız hoşunuza gitmişti ama işinize yaramadı."

Demek ki biz Müslüman ümmeti olarak sayıcı değiliz. Elbette kalabalığı isteriz. İsteriz ki yedi milyanın tamamı Müslüman olsun, ayrı bir konu. Ama itimadımız rakamlara değil Allah'a, cihadımıza ve salih amellerimizdir. Projelerimizi rakamlara dayanarak değil salih amellerimize güvenerek yaparız, rakam da olursa ne âlâ.

9- O gün az değil çok oluşumuzun haber verilmesinden anlaşılıyor ki Efendimiz, ümmetinin dünya nüfusunun çoğunu oluşturacak kadar kalabalık olacağını biliyordu. Bunu bildiği hâlde kalabalıklara itimat etmeme talimatını vermiş oluyor ashabına ve dolayısıyla bize. Çünkü Kur'an, İbrahim aleyhisselamı överken "tek başına bir ümmetti" buyuruyor. Asiy'e karşıya çıkarırken dünyada tek olduğunu söylüyor.

10- "Selin sürüklediği çer çöp" ifadesi de enteresan bir noktayı anlatıyor. Şöyle buyurmuyor Efendimiz: O gün bir milyarsınız ama benim gözümde yirmi kişisiniz, gerisi boş.

Evet, kalabalığız ve hepimiz onun ümmetiyiz; ama çer çöp gibiyiz. Neden? Çünkü Resûlullah aleyhisselam, nüfus kâğıdında Müslüman olduğu yazan ve kutlu doğum haftasına giden, mevlit kandilinde simit yiyenleri aramıyor. 'Ben ve ashabımın yolundan gidenler' diye bir standart koymuş.

Buna şimdi ehl-i sünnet deniyor. Çok yanlış bir şey. **Ehl-i sünnet, bir mezhebin adı olamaz; İslam'ın adıdır. Resûlullah'ın mirasına sünnet diyoruz; ehl-i sünnet de ehl-i İslam demektir. Ortada beş altı tane mezhep ve bunlardan birinin adının da ehl-i sünnet olduğu tarifi batıldır, bunu kabul edemeyiz.**

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin sünneti, bizatihi o demektir. Bir grup Peygamber'in sünnetinden yanaysa diğer gruplar neyden yana olacak? Şeytanın sünnetinden mi?

Efendimiz aleyhisselam, kalabalık ama çer çöp gibi olduğumuzu vurgularken ashabın kafasında olmayışımızı ve sünnete göre amel etmeyişimizi söylemiştir. Kimi demokrasisine, kimi kapitalizmine... herkes bir şeye tutunmuş. Lafa gelince herkes Müslüman ama pratiğe gelince herkes bildiğini yapıyor.

Bu Resûlullah aleyhisselam tarafından ciddi bir ikazdır ümmetine ve başımıza inen bir baba tokadadır.

Siyasî bir hedef gösteriyor bize Efendimiz aleyhisselam; çer çöplükten sıyrılıp aziz ve vakur olmak ümmetimizin hedefidir. Çocuklarımıza sadece ilmihâl öğretmemiz yetmiyor; ümmetimizin izzetini de öğretmemiz gerekiyor. Abdesti öğrettiğimiz gibi Fil suresini de öğretip Allah'ın azamet ve kudretini göstermek lazım.

Biz ümmetiz. Suriye ve Irak olduğu için, bu ülkeler müstakil bayrak taşıdıkları için şimdi bu zelliliğe düştüler. Sürüden ayrılan her kuzuyu sonunda kurt yiyecektir, bunu anlamamız lazım. Bu hadisteki çer çöp ifadesinin anlattığı budur ve bize büyük bir derstir.

11- Bu hadis gösteriyor ki kâfirler, esasen ancak birleşerek ümmet-i Muhammed'in karşısında durabilirler. Bir ülke tek başına, ne kadar kalabalık olursa olsun, diğer kâfirleri yanına almadıkça ümmetimizin karşısına dikilemez. Ama ümmet-i Muhammed o büyük ismin, Muhammed'in ümmeti olma payesinin içini dolduramaz da yok statüsünde olursa eğer, kâfirlerin birleşmesine de gerek kalmaz. Çünkü kâfirlerin, ümmetin karşısına çıkamama nedeni ümmetin yüreğindeki iman ve şehitliği, yaşamaktan daha fazla seviyor olmasıdır. Müslümanlar da yaşamayı şehitlikten fazla sevdikleri zaman karşı tarafla denklik olur ve silahı bizden güçlüyse bizi yenebilir.

12- Resûlullah aleyhisselamın bu hadisi incelendiğinde anlaşılıyor ki Allah'ın herhangi bir kuluna torpili yoktur ve her şey, 'sünnetullah' dediğimiz kanunlarla yürür. Ümmetimiz ümmetliğini

kaybediyorsa kalplerimize vehn atıyor Allah ve böylece dünyayı seviyoruz; dünyayı sevince de dünyanın adamları bizi perişan ediyor. Bu bir kanundur.

Ümmet tekrar Allah'a dönmeye başladığı zaman da bu süreç ters işliyor ve küfür geriliyor.

Binaenaleyh, Müslümanlar olarak biz elbette sabahlara kadar dua edeceğiz. Ama sünnetullah dediğimiz kanunlara da kendimizi uyarlayarak. Sabahlara dek değil, yüzlerce yıl dua etsen Allah'ın kanunu yine de şudur: وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ "Her türlü gücünüz hazır olsun."

Maddî gücün hazır olacak. Birleşmen gerekirse birleşeceksin, siyaset yaparken başka iş de gerekirse onu da yerine getireceksin ve dua, o işlerden biri olacak. Sadece duaya güvenerek gidildiğinde kanunun ve sünnetullahın dışında kalınmış olur. Kanun dışında kalana da illegal yardım yapılmıyor.

13- Dünya sevgisinin özeti günahlardır. Faizinden zinasına, kumarından hırsızlığına. Günahlardan sıyrılmadıktan sonra haramlar ve şüpheli şeyler insana tutkal gibi yapışır ve bırakmazlar onu. Demek ki ümmetin günahlarla savaşması lazım. Günahlar hiçbir zaman sıfıra inmeyebilir ama yaygın olmayan düzeye de inmesi gerekiyor.

14- Evlerimizde, vakıflarımızda, siyaset yaptığımız yerlerde, mescitte ve her yerde dünyaya meyiletme sıkıntımızın test edilmesi gerekiyor. Kur'an kursu yöneticisi, hafız yaptığı çocuğun eli açık olmadığını kontrol etmelidir. Mesela, çocuğa kumbara tutturmak eğer anne-baba tarafından yönlendirilmiyorsa bir tür kapitalist mantığa yol açabilir çocukta. 'Benim param' bilincine yol açabilir. Ama infak edilmek için bu parayı biriktirmesi aşılırsa kumbara da hayra alamettir elbette.

Tedavi yöntemi tavsiye etmek bakımından dünyevîleşme problemini şöyle anlatabiliriz: **Temel problem, müminin 'Allah bana yeter' düşüncesi yerine toplumda bir yer edinme isteğidir. Toplum; sahabe toplumu ya da tekke-medrese değil dünyevî bir toplum ve bu toplumda yer edinme arzusu oluyor kişide.**

İkinci nokta ise şu: Toplumun, onda yer edinmek isteyenlere diploma, iş yeri gibi talepler sunması. Bunlar yoksa sende, kredi almanı söylüyor bu sefer. Toplum, sen ona gitmek isteyince sana renk verir. Bunun için koca koca laf eden pek çok Müslüman'ı bir makama geldikten sonra bir daha tanıyamazsınız. Çünkü o kişi topluma doğru yürümüştü, Allah'a doğru değil. Bunun için sakalını kesmesi gerekmişti, kesti. Hanımının kıyafetini modernize etmesi gerekti, etti.

Dünyevî toplumun da tek ilahı paradır. Para söz konusu olunca paranın yollarını zorlamaya başlıyor Müslüman. Helalinden kazandığı asgarî ücreti, o toplumda prestij sahibi olmaya yetmiyor; hâlâ yirmi senelik koltuklar var evinde ve yenilenmesi lazım. Zira komşular ikide bir, "Siz bunlardan bıkmadınız mı?" diyorlar mesela.

Bunlar toplanıyor ve Müslüman'ı harama sevke götürüyor. Önce şüpheli şeylerle başlıyor; "bu bankanın kredisi az caiz" diyor, sonra faize götürüyor bu düşünce. Ardından hırsızlığa, hileye.

Böylece kursağı geniş Müslüman oluşuyor. Önceleri bir lokmanın geçtiği kursaktan sonra ekmeği bir kerede yutmaya başlıyor. Haramın mideye girmesiyle takva geriliyor. Takva gerileyince abisiyle kavga edip dayısıyla mahkemelik oluyor insan ve akrabalarıyla arası açılıyor şöhret veya siyasî menfaat yüzünden.

Böyle bir insanda da sürekli gelecek endişesi olur. Önce bir ekmeğiyordu ve yetiyordu bu ona. Şimdi beş ekmeğiyor ve bunun için daha büyük bütçe lazım. Büyük bütçe için daha çok çalışmak, daha çok çalışmak için de elli yaşından sonra başlayan tansiyon sorunları tehlike oluşturuyor.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.